

O DRUHÝCH ŠANCÍCH S KAPKOU MAGIE

NA NEVĚČNÉ ČASY

NA NEVĚČNÉ ČASY

Copyright © Rina Vevesi a spol., 2024

Obálka © Zuzana Valková, 2024

Vydalo nakladatelství © Canc, 2024

ISBN 978-80-88623-01-4 (PDF)

NA NEVĚČNÉ ČASY

Autorky:

**Štěpánka Horáková, Rina Vevesi,
Martina Holešinská, Júlia Matulová,
Marie Domská, Tereza Kadečková,
Rosana Zvelebilová, Leandra Sold**

Obsah

NEJVĚTŠÍ TALENT.....	7

Štěpánka Horáková

Každý z nás je něčím výjimečný. David navíc žije ve světě, kde svatbou automaticky získáte největší talent toho druhého. Otázkou je, jak najít tu pravou.

TVŮJ HLAS.....	25

Rina Vevesi

Příběh Rebeky a Nikoly, které žijí ve společnosti, kde můžete zaslechnout hlas své spřízněné duše. Jenže žít s vědomím, že jste jedni z mála, kteří ho nikdy nepotkali nebo naopak ztratili, může být ubíjející. Navíc když se blíží nejromantičtější období roku, Vánoce.

KARMA	48

Martina Holešinská

Artur má velké životní poslání, jednoho dne z něj bude Karma. A to není snadná věc. Znamená mnoho sebeobětování a asketického života. Jenže pak mu do života jako hurikán vletí David.

NA STOPĚ MINULOSTI	67

Júlia Matulová

Sebastián a Olívie se kdysi milovali. Nějakou dobu po rozchodu je náhoda opět svede dohromady a oni mají šanci si uvědomit, jak se za dobu odloučení změnili. A jak s tím vším souvisí magické kočky?

KDO NEUMÍ MILOVAT	83

Marie Domská

Svatý Valentýn, svátek všech zamilovaných a zároveň den zúčtování pro ty, kdo neumí milovat.
Démon Wyren má úspěšný večer, dokud mu malá záměna a záhadná kráska nezmění život.

PĚT OTÁZEK	107

Tereza Kadečková

Někdo potřebuje panáka na kuráž, aby oslovil holku. Andrés potřebuje pár mincí, lepící pásku a pět otázek.

MASO A KVĚTINA	127

Rosana Zvelebilová

Rastimir se domníval, že je odsouzen k životu v osamění. Vždycky věděl, že není jako všichni ostatní, proto se stranil lidí. Dokud jednoho dne nezjistí, že i na ten nejpodivnější hrnec se vždycky najde poklička.

POLIBEK SMRTI.....	135

Leandra Sold

Kamiel má před sebou volbu: záchraní život ženy, kterou miluje, nebo vlastní duši před peklem.

NEJVĚTŠÍ TALENT

Štěpánka Horáková

„Měl by ses oženit, chlapče.“

David unaveně zavřel šedé oči a zadoufal, že až je znovu otevře, jeho otec už nebude sedět v předraženém polstrovaném křesle naproti jeho pracovnímu stolu. Smůla, zázrak se nekonal.

S nechutí se odvrátil od výroční zprávy firmy, kterou by milerád rozebíral slovo od slova, pokud by to znamenalo, že nebude muset už zase vést tuto konverzaci.

„O tomhle jsme se bavili mockrát. Můj názor se nezměnil, tak nevím, proč to neustále vytahuješ.“

Táhlo mu na čtyřicet a jeho otec měl stále ještě potřebu se mu plést do milostného života. Přitom všechno, co dělal, bylo pro dobro firmy a v poslední době i pro to nejcennější – jeho syna. I když kvůli tomu malému rošťákovi získal do krátkých hnědých vlasů první šediny a na většinu svých sportovních obleků skvrny od prstových barev.

„Tvůj syn potřebuje matku.“

„Lukáš,“ řekl David významně, „potřebuje především mou pozornost. A já si velice dobře vzpomínám na to, jak časově náročný byl proces vybírání manželky.“

„Zadej vše agentuře jako naposledy a nebudeš muset nic řešit.“

„Jen chodit na schůzky s manželskou koordinátorkou a následně na bezduchá rande s ženskými, kterým jde jen o můj talent a v horším případě jen moje prachy.“

„Už tenkrát ses k tomu stavěl příliš pesimisticky. Jestli chceš, můžeme ti s matkou pomoci vhodnou kandidátku najít.“

Po zádech mu přeběhla husí kůže, divže se neroztřásl. To by to dopadlo. Už teď viděl, jakou nánu by mu jeho mocichtiví rodiče přivedli. Jejich ambice neznaly mezí.

„Oceňuji tvůj zájem,“ zalhal, „ale čeká mě porada kvůli jednomu důležitému obchodnímu kontraktu z Itálie. Vyřídí matce mé pozdravení.“

„Hmm, vždy tak zaneprázdněný.“

„Jakého sis mě vychoval...“

Otec se se zalíbením rozhlédl po kanceláři, o které designér hovořil jako o vrcholu spojení vzdušnosti a klasické elegance. Podle všeho to znamenalo hodně skla a kůže.

„A udělal jsem to správně. Podívej se na sebe! Ředitel tak úspěšného podniku! Teď ještě abys správně využil té příležitosti, která se ti tu nabízí. Můžeš získat novou schopnost, ještě lepší, než ti dala Lenka.“

„Chceš mi říct,“ zavrčel a tentokrát už doopravdy vstal ze svého křesla, takže kromě morální převahy měl i tu výškovou, „že smrt mojí ženy je pro mě příležitost?“

Nerad se přestával ovládat, ale nedalo mu to. Byl to právě Lenčin úžasný vnitřní klid, který mu dopomohl k tomu, kým teď byl. Majitelem firmy, s velmi solidním obratem ročně a obchodními kontakty po celém světě. Jenže klid byl teď stejně jako ona pryč a zůstávala jen hořká pachutí prázdnoty.

Tím, že každý z páru při završení manželství získával největší talent toho druhého, bylo hledání životního partnera spíše obchodní transakcí než čímkoliv jiným. Lidé platili nechtutné sumy za testy prokazující jejich talent. Jak by také ne, když to byla ta nejžádanější komodita?

Otec nespokojeně mlaskl.

„Ty víš, jak jsem to myslel! Michal si vzal holku s dokonalým zrakem a teď je z něj jeden z nejvyhledávanějších neurochirurgů!“

Ano, proto bratr tráví tolik přesčasů v nemocnici, aby nemusel domů, ušklíbl se David v duchu. Neupozornil na to, že jeho švagrová má stejně jako jeho syn jméno. Otec by ho stejně pustil z mysli hned, jak by ho uslyšel.

„Promiň, že ruším tvou přednášku o hledání mého údajného štěstí, ale musím jít.“ S otcem za patami vyrazil hledat oddělení, kde by se mohl schovat na právě vymyšlené falešné schůzce. Jakmile vyšel ze dveří, zaměstnanci v blízkém okolí se začali rozprchávat do všech stran. Snažili se chodit rychle nebo alespoň vypadat zaneprázdněně.

„Vezmi si, jak velké bys z toho měl výhody. Nenech si příležitost proklouznout mezi prsty.“

Na rohu dvou chodeb, odkud bylo krásně vidět na výtahy, David významně zkontroloval své náramkové rolexky.

„No jo, vždyť už jdu,“ zahuhlal otec. „A nezapomeň popřemýšlet o té svatbě!“

„Jste ženatý?“

Bylo to jasné. Celý svět se proti němu spíkl.

David bez jakékoliv známky nadšení pohlédl při usrkávání limonády přes hranu sklenice na svého potenciálního obchodního partnera. Pan Santorio se na něj zubil z druhé strany kulatého stolku na slunečné terase lodi.

Davidova sekretářka dostala za úkol najít pro obchodní jednání s italskou firmou nějaké zajímavé místo. A tak pan ředitel skončil na soukromé projížďce po centru Vltavy. Davidovi, kterému se zvedal žaludek i na dětské houpačce, se

kroutily i prsty na nohou, ale byla jeho chyba, že si program nekontroloval dřív.

„Vdovec,“ utrousil.

Černé oči pana Santoria se na okamžik rozšířily. „To je mi velice líto, přijměte mou soustrast.“

„Nemohl jste to tušit.“ Ticho narušoval halas turistů na pevnině. „Mám alespoň syna.“

Muž v obleku tak drahém, že by z jeho prodeje průměrná česká domácnost vyžila celý měsíc, viditelně ožil. „Oh, to rád slyším. *Bambini* jsou pravým požehnáním.“ Upil ze svého martini. „Ale proč se ptám na váš rodinný život – u nás v Itálii si nejprve najdeme všechny firmy, které by byly potenciálně vhodné pro spolupráci. Znáte to. Musí sedět příjmy, výdaje... všechna ta nudná čísla. Ale pak to teprve začíná být zajímavé. V momentě, kdy o všech víme, že jsou na tom finančně dobře, zjišťujeme, která z těch firem má duši.“

„Prosím?“

„Která má duši,“ zopakoval Santorio, jako kdyby si chtěl být jistý, že ho David dobře slyšel. „Která firma má vizi, vnitřní sílu a především, jestli má duši její nejvyšší velitel.“

„Takže zjišťujete, jestli jsem dobrý člověk a má firma stojí za spolupráci,“ ujistil se David.

„Pochopil jste!“ Muž zmačkal ubrousek do kuličky a hodil ji přes půlku paluby do odpadkového koše vedle dveří do zakryté části lodi. Dopadla přímo doprostřed. „Deset bodů!“ vykřikl.

David nevěděl, jestli se smát, nebo mu sarkasticky pogra-
tulovat. Host sám to možná považoval za ukázkou převahy, David to vnímal hlavně jako aroganci.

Ital na jeden mohutný lok dopil svůj drink. Stevard mu okamžitě dolil. „Doděláváme teď jeden velký projekt, další by měl zahájit přípravné fáze někdy za tři měsíce. Pojdme se pak sejít a definitivně se dohodnout, co a jak. Budu na vás mít víc času a budete mi moci říct více o vaší rodině.“

David ze sebe vyloudil souhlas. Co taky k tomu říct víc? Kromě svého syna měl se všemi členy rodiny vztahy dost pochybné, ale spolupráci se Santoriovou firmou potřeboval.

Zkrátka byl naprosto a totálně v háji.

Netrvalo to ani dva týdny a stál na chodníku před svatební agenturou. Na sobě měl jeden ze svých nejlepších obleků a celý ještě voněl po kolínské, kterou na něj napatlal holič v barber shopu. Agentury si totiž všechny své zákazníky i fotily a tohle bylo maximum, jak byl ochoten se snažit. Víc ani tůk.

Díval se na zlatem vyvedený název společnosti i rozesmáté tváře modelů na plakátu slibující věčné štěstí, ale za nic na světě se nedokázal přinutit vejít dovnitř.

Už jednou si tím drásajícím procesem prošel. Z člověka se stane jen několik položek na papíru obsahujících informace o jeho schopnostech, pracovní pozici a bankovním kontu. V lepším případě zajímal někoho i jeho věk a vzdělání. A opravdu už to nechtěl absolvovat znovu. Jenže jestli mu jeho matka s otcem tento týden ještě jednou zavolají, vybuchne mu hlava.

Zrovna zvažoval možnost předstíraného přihlášení, aby měl od rodičů pokoj, když se vchodové dveře rozletěly dokořán a kdosi se vyřítil ven.

„Tady už mě nikdy nikdo neuvidí!“ zahartusila brunetka, a jak nedávala pozor, narazila přímo do Davida. Stihl ji jen tak tak zachytit, aby se oba nevyváleli na zemi.

Dívka, spíše mladá žena, vyjekla a instinktivně se chytla jeho obleku. On ji na oplátku stiskl okolo pasu. Do nosu se mu

dostala její vůně. Ne, že by k ní číchal — nebyl žádný úchyl, ale kdyby ho mučili, možná by přiznal, že voněla jako letní louka a vodové barvy. Zvláštní, ale velmi uklidňující kombinace.

Brunetka našla stabilitu a vzhledla vzhůru. „Zatraceně, omlouvám se... Ach, dobrý den, pane Vaňku.“

David pustil ženu z náručí, kam mu sama vběhla, a lépe si ji prohlédl. Krátké vlasy na hlavě se zčervenálými tvářemi, vysoká sotva k jeho ramenům. Byla mu víc než povědomá, ale nedokázal přesně říct odkud.

„Jsem Matoušková, učitelka,“ pomohla mu objasnit záhadu. „Váš Lukáš je v naší koalici třídě.“

Byl dospělý, a tak se neplácl do čela, i když by se to hodilo. Který nezodpovědný rodič si nepamatuje, kdo mu učí dítě? Co na tom, že Lukáše většinou vyzvedávala chuť? Zatraceně, Lenka by tohle věděla...

„Jistě, omlouvám se, dnes není úplně můj nejsilnější den.“

„Bez obav.“ Uhladila si černé šaty s modrým proužkem, než palcem ukázala za sebe. „Jdete dovnitř?“

„Když jsem viděl, jak jste odtamtud vystřelila, tak snad radši ani ne.“

Na její pihaté tváři se objevil ten největší úsměv. „Udělal jsem jim prima reklamu, co? To neberte osobně, jen tenhle způsob seznamování asi není pro mě.“ Ačkoliv se snažila, aby nezněla zahořkle, zcela se jí to nepovedlo.

„Tak to jsme dva,“ zamumlal si pro sebe, ale podle jiskřičky v očích poznal, že to zaslechla.

„Myslím, že vy nemusíte mít obavy. A když nic jiného, udělají vám alespoň slušné kafe. Těm talentovaným a perspektivním do něj dají i mléko jako bonus.“

Uchechtl se. Na téhle ženské bylo něco, co nedokázal úplně přesně identifikovat, ale byl si jist, že stojí za bližší prozkoumání. Ještě dřív, než si to promyslel (což většinou dělal dosti pečlivě, s dlouhým seznamem pro a proti), vyhrkl: „Nešla byste na večeři?“

„Cože? Vždyť ale vůbec nevíte, co umím.“

O to větší důvod měl jít právě s ní. „Na tom nezáleží.“
A myslel to zcela vážně.

Francouzská restaurace s nejlepším doporučením, jaké mohl internet poskytnout, byla narvaná k prasknutí. Měli štěstí, že je přes pozdní rezervaci usadili, i když to bylo u stolu vedle vchodu na toalety.

„Takže,“ zahájil tím nejsebevědomějším tónem, na jaký se zmohl. „Co ve volném čase ráda děláš?“

Už nabídnutí tykání ho stálo hodně nervů. Nebyl už na rande celou věčnost. Na takovém, co mu někdo nezařídil, ještě déle. Na rozdíl od všech obchodních schůzek se tady neměl čeho chytit.

Adéla nahnula přemýšlivě hlavu na stranu. „Takové ty běžné věci. Chodím cvičit, cestuju. A čtu knihy s fleky.“

„Prosím?“

„To určitě znáš z knihkupectví. Všechny romantické knihy teď mají fleky, nejlépe růžové s malými fialovými skvrnkami navrch.“

Nic takového neznal, ale měl sotva čas projít si denní tisk, natož zajít do knihkupectví.

„Máš ráda modrou barvu, že?“ Obal jejího mobilního telefonu připomínal mořskou zátoku, stejně jako lak na nehty ladící k šatům a kabelce.

Vyvalila na něj oči. „Ne, žlutou, proč?“

„Já... no, tvé šaty a mobil.“ Rukou vágně ukázal na všechno modré, co měla na sobě. Pokračoval by dál, kdyby jí nezačaly cukat koutky.

„Promiň, ale vypadal jsi tak v tenzi, že jsem si nemohla pomoci.“

Sám se zazubil a cítil, jak ho stres pomalu, ale jistě opouští.

Ukázalo se, že pozvat Adélu na rande bylo jedno z jeho nejlepších rozhodnutí. Perfektně si rozuměli a on se přistihl, že se směje víc než za několik posledních měsíců dohromady. Ať už byl původně nervózní z čehokoliv, pominulo to. Užil si jejich druhou i třetí schůzku, stejně jako všechny následující.

„Nemůžeš si ji jen tak vzít!“

David stiskl pravačku v pěst, aby si neprohrábl učesané vlasy nebo nedal otci konečně ránu.

„To ty jsi mi říkal, že se mám znovu oženit. Trval jsi na tom. Pouze se řídím tvou radou,“ protáhl samolibě.

„Co vůbec umí?“

V rámci zaneprázdnění rukou přendal štos dokumentů na stole zleva doprava. „To je naše soukromá věc.“

„Rodina má právo vědět –“

„Tak tohle na mě vůbec nezkoušej!“ zvýšil David rovněž hlas. Otec nelibě zkroutil rty, ale ve větě nepokračoval. Papíry na stole putovaly zpět zprava doleva.

„Mysli na svého syna.“

Citové vydírání. Jako kdyby tohle byla novinka.

„Přesně to dělám. Adélu zbožňuje. Je to koneckonců jeho učitelka ze školky. Znají se, rozumí si, Luky jí důvěřuje.“

„Vždyť ji vůbec neznáš.“

Tady tal Vaněk senior do živého. David toho o své snoubence zatím věděl jen velmi málo, ale to, co doposud zjistil, mu velmi imponovalo. Těšil se, co všechno se o ní ještě dozví. Byla inteligentní, bystrá, zábavná, aktivní a mnoho dalších

superlativů. Spolu se svými křivkami tvořila perfektní balíček. Dělal jeho život lepším a to bylo to důležité.

S touto myšlenkou vypakoval otce z kanceláře a odešel z práce domů dřív.

Večer se posadil na kraj Lukášovy postýlky s potiskem želv Ninja. Naducal mu polštář a zapnul noční světlo.

„Lukáši, chci s tebou probrat něco moc důležitého.“ Počkal si, až se k němu zvedly synovy modré oči, než pokračoval. „Trávíme teď hodně času s Adélou. Mám ji opravdu rád.“

„Taky ji mám rád. Je s ní sranda. Čte mi ty nejlepší pohádky a taky má ráda Michelangela.“

Jak si získat srdce dítěte? Sdílet s ním lásku k té správně kreslené želvě.

„To je skvělé, protože bych se s ní chtěl oženit.“

„A co umí?“

Otázka Davida zaskočila. Bylo normální, že se na to ptali dospělí, ale jak na to přišlo to malé dítě?

„Proč by měla něco umět?“

„Verunka z Berušek říkala, že se její tatínek taky bude ženit. Bere si nějakou paní, protože je hodně dobrá s čísly.“

David si přitáhl syna na klín. Pečlivě okolo něj zabalil deku, než pokračoval.

„Poslouchej mě velmi dobře. Když je někdo hodný a ty s ním chceš trávit čas, tak nezáleží na tom, jaký je jeho talent. Jsi s ním, protože ho máš rád.“

„Takže si ji bereš, protože ji máš rád.“

„Jak jsem řekl.“

„A bude moje nová máma.“

„Vlastně... ano,“ připustil. „Nikdo nikdy úplně nenahradí tvoji mámu. Máma byla velmi výjimečná. Ale jsem si jistý, že se Adéla bude moc snažit dělat pro tebe to nejlepší.“

„Paráda!“

A tak svatbě nic nebránilo. Veselku obzvlášť zpestřili rodiče nevěsty, kteří ve slavnostní řeči děkovali ženichovi za